

eglutè

ALP 1785
171-10
SAUSIS
1988
apr.

TURINYS

- 3 NAUJI METAI, O.M.
- 4 ANGELO RAKETA, A. Radžius
- 12 DIDELĖ DOVANA, Teta Audronė
- 17 PROTO MANKŠTA
- 20 APIE ŽYMIUS LAKŪNUS, O.M.
- 24 LITUANICA, V. Vijeikis
- 28 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

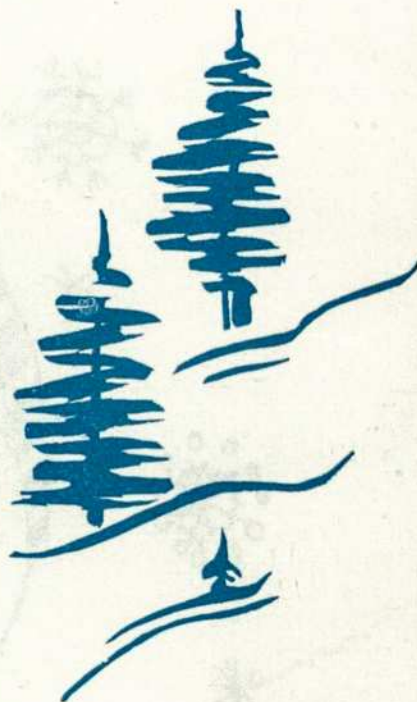
PIEŠINIAI

Viršelis — Eglės

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- R. Valiulytė — 3
- A. Čeponytė — 4
- V. Balukienė — 5
- D. Kizlauskienė — 6, 7, 8, 10
- A. Sutkuvienė — 9
- A. Skrupskelienė — 12, 13, 15, 16
- Z. Sodeikienė — 19
- V. Vijeikis — 21, 23, 24-27

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

NAUJI METAI

O. M.

Nauji metai, nauji metai,
Kaip smagu juos pasitikt!
Taip širdelė šokinėja —
Nesinori nė užmigt.

Ką atneš naujieji metai,
Nieks nežino dar kol kas.
Jie — kaip kūdikis mažytis —
Kas jo kalbą besupras?

PASAKŲ pėdsakais

ANGELO RAKETA

Aleksandras Radžius

Žemaitijoje, Alsėdžių parapijoje, Žvirblaičių kaime gyveno Rimis. Jis buvo labai susirūpinęs. Abiem kumščiais parėmęs smakrą, žiūrėjo į mėlyną dienos padangę ir niekaip negalėjo suprasti, kodėl dieną nėra žvaigždžių. Kodėl — galvojo Rimis — žvaigždės nešviečia ir dienos metu?

Tada įėjo į kambarį Žibutė.

— Ar tu žinai, kodėl nėra žvaigždžių dieną? — paklausė Rimis.

— Žinau, — atsiliepė Žibutė.

— Tai kodėl?

— Todėl, kad dieną yra Saulė, o naktį — žvaigždės. Kur yra Saulė, ten nėra žvaigždžių.

Rimis vėl susimąstė. Gal ir teisybė. Bet ne. Negali būti. Nors Žibutė ir vyresnė už jį, bet iš kur ji gali žinoti?

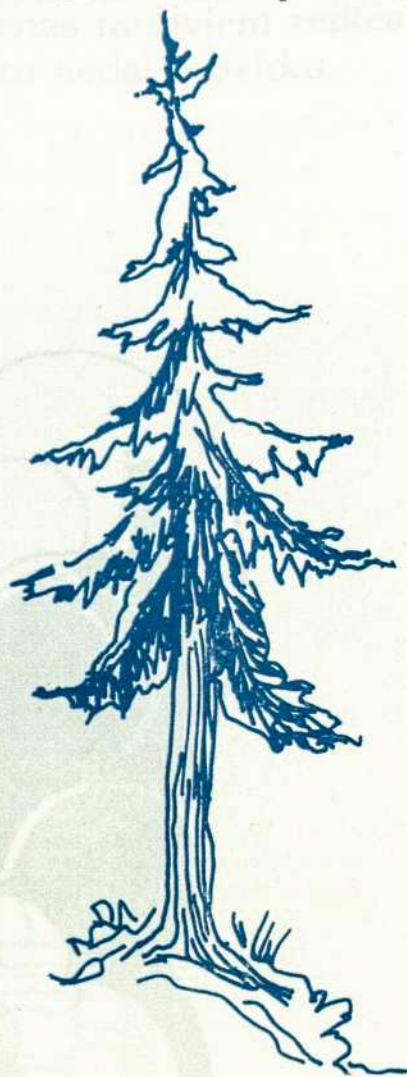

Astronautai tai žino. Jie skraido erdvėje, viską mato, tai ir žino.

“Reikia būti astronautu”, nutarė Rimis. Bet ką daryti, kad užaugęs taptum astronautu? Čia jau tikras galvosūkis. Nieko gero nesugalvojęs, Rimis šoktelėjo nuo kėdės ir nubėgo į sodą.

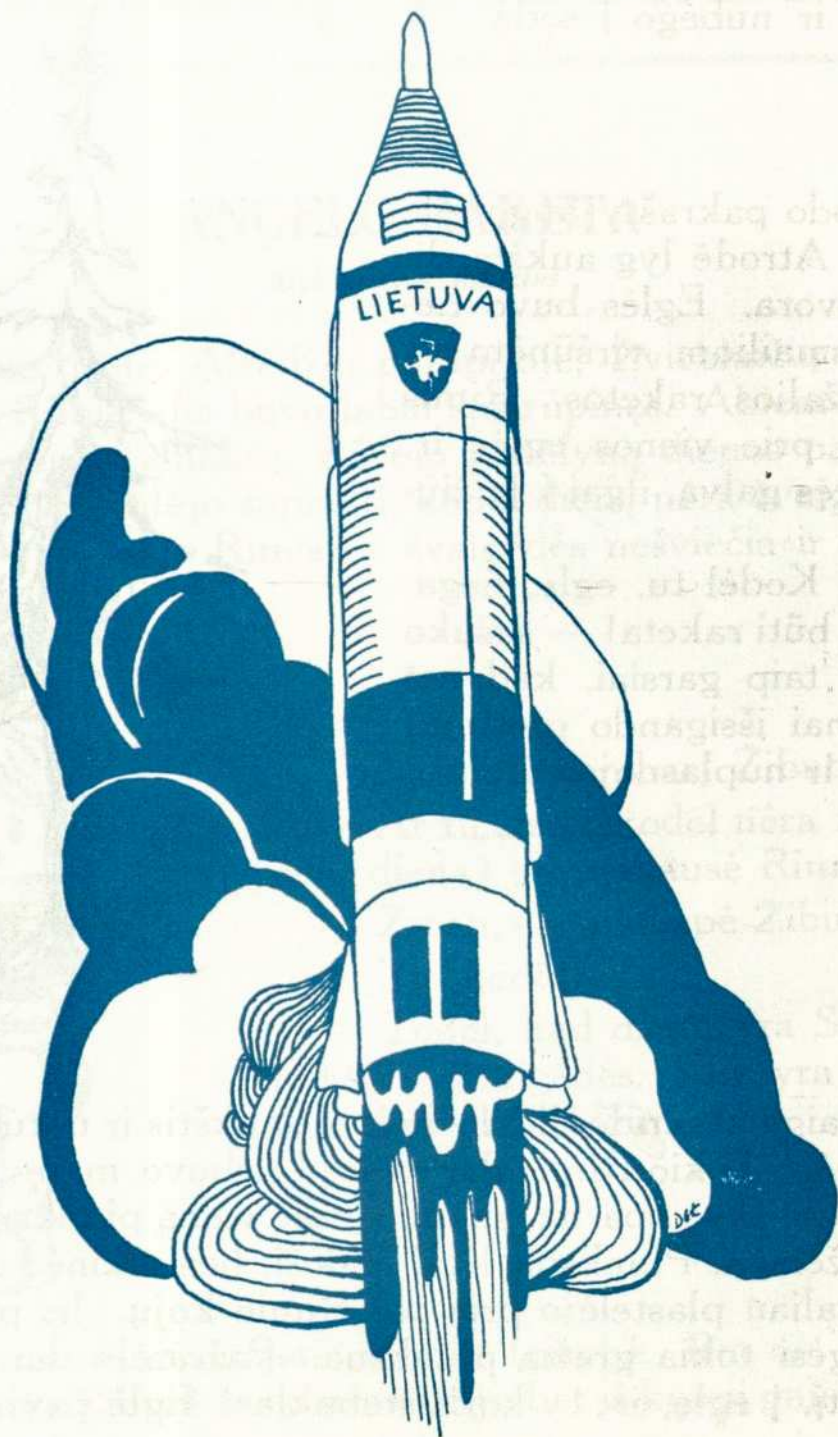
Sodo pakrašty augo eilė eglų. Atrodė lyg aukšta didelė tvora. Eglės buvo tiesios, smailiom viršūnėm — kaip žalios raketos. Rimis priėjo prie vienos eglės ir, užvertęs galvą, ilgai į ją žiūrėjo.

— Kodėl tu, egle, negalėtum būti raketa! — sušuko Rimis taip garsiai, kad net varnėnai išsigando gretimaj obely ir nuplasnojo tolyn.

Staiga atskrido didelis baltas paukštis ir nutūpė eglės viršūnėn. Tokio Rimis dar niekad nebuvo matęs. Paukštis ištiesė savo sparną, snapu išpešė vieną plunksną ir numetė žemėn. Plunksna lėtai leidosi, besisukinėdama ore, ir pagaliau plastelėjo prie pat Rimio kojų. Jis pakėlė ir džiaugėsi tokia gražia plunksna. Pažiūrėjo dar kartą į paukštį, į eglę, ir... koks stebuklas! Eglė pavirto į ra-

keta! Didelė balta raketa stovėjo eglės vietoj. Lietuviška trispalvė buvo uždažyta ant jos šono, o žemiau aiškiai didelėm raidėm užrašyta: LIETUVA. Kažkokie baltai apsirengę žmonės sukinėjosi aplink. Vieni uždarinėjo

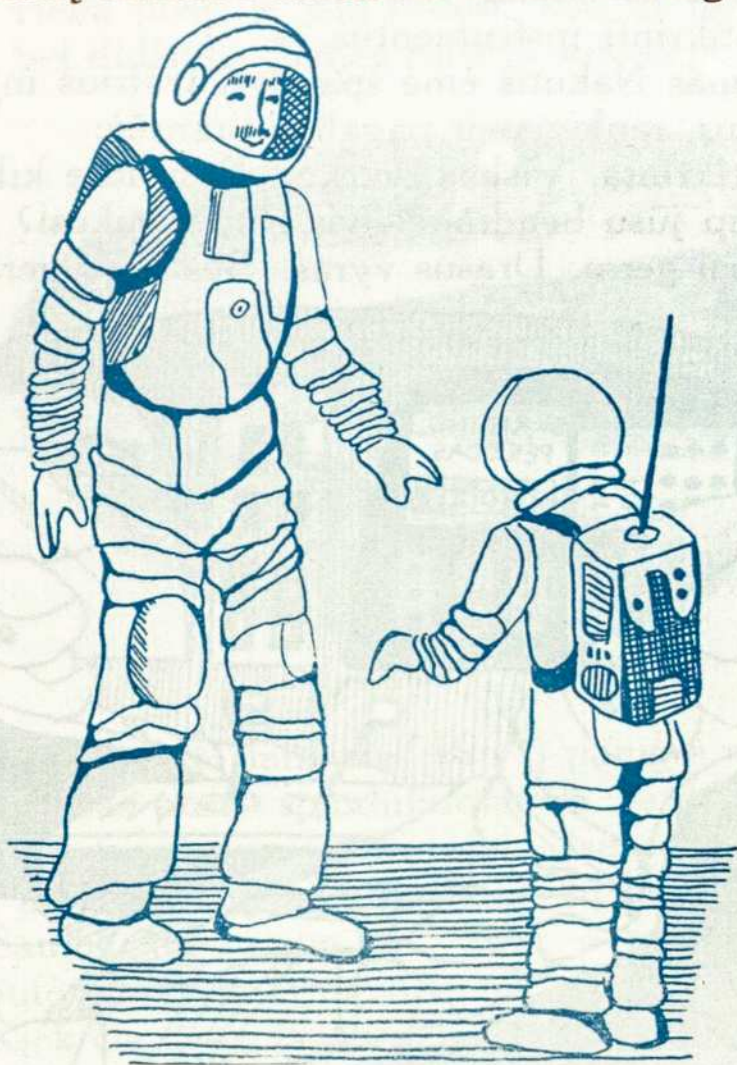

įvairius vožtuvus, kiti kažkokias dureles, o vienas iš jų priėjo prie Rimio ir tarė:

— Štai, Rimi, tau astronauto drabužiai. Užsivilk ir pasiruošk. Už penkiolikos minučių mudu skrisim į erdvę.

— Ar aš jau astronautas?

— Taip, tu astronautas. Tris dienas mudviem reikės aplink Žemę skristi. Paskubėk. Laiko nedaug beliko.

Rimis labai nustebo. Taip staiga tapo astronautu. Truputį bijojo lėkti į erdvę, bet kartu buvo ir įdomu. Tas baltai apsirengęs žmogus pasisakė esąs Lietuvos karo aviacijos karininkas kapitonas Nakutis. Jis irgi astronautas, anksčiau skridęs į erdvę. Kapitonas padėjo Rimiui

astronautiškai apsirengti, paskui įsodino jį į keltuą ir kartu su juo pasikėlė į raketos viršūnę. Ten mechanikai atidarė jiems sunkias duris, įleido į raketos vidų ir uždarė. Viduj jiedu susėdo į dideles patogias kėdes ir užsisėgė plačius diržus.

— Kapitonė Nakuti, — išgirdo Rimis radijo balsą ir suprato, kad tai kalba skridimo kontrolės centras. — Prašau patikrinti instrumentus.

Kapitonas Nakutis ėmė spaudyti įvairius mygtukus, jungtuvėlius, rankenas ir pagaliau pranešė:

— Patikrinta. Viskas tvarkoj. Pasiruošę kilti.

— Kaip jūsų bendrakeleivis Rimis laikosi?

— Visai gerai. Drąsus vyras. Bus iš jo geras astronautas.

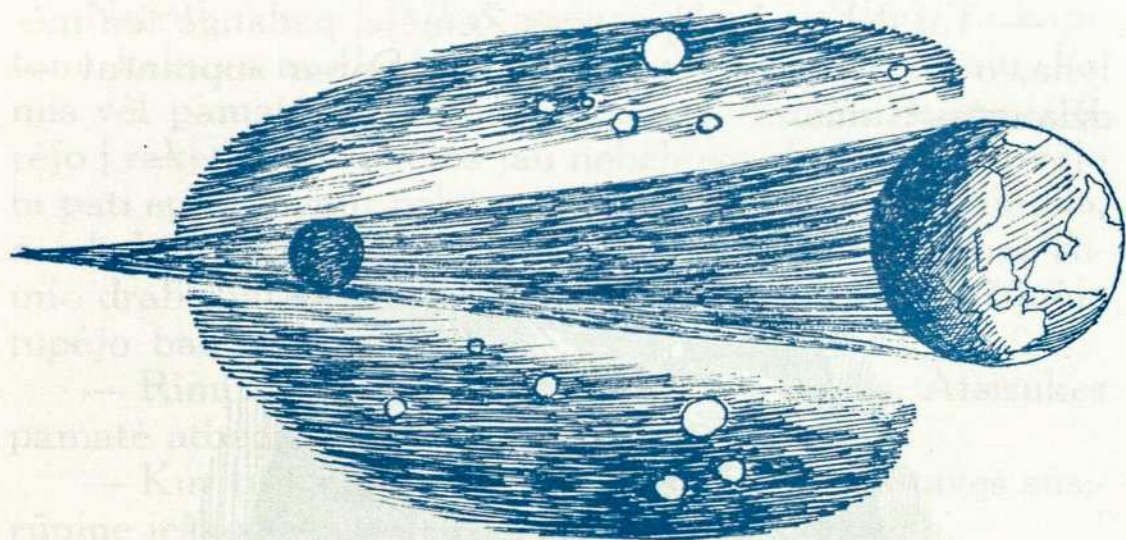
Netrukus pasigirdo tartum griaustinis. Raketa ėmė drebėti ir pakilo aukštyn. Rimis pajuto, lyg kas spaustų jį didele jėga prie kėdės. Užėjo svaigulys, ir jis užmigo.

Kai pabudo, raketa buvo jau orbitoje. Negirdėjo jokio garso ir nejautė, kad raketa judėtų.

— Gali, Rimi, — tarė kapitonas, — atsisegti diržus, priėti prie langelio ir pasižiūrėti, kaip atrodo Žemė iš 500 kilometrų aukščio.

Žemė atrodė tikrai gražiai. Žemynai ir vandenynai slinko į vieną pusę, ir jam rodėsi, kad ne raketa skrido pirmyn, bet didžiulis Žemės rutulys sukosi po kojom.

Priėjo prie kito langelio. Pro jį pamatė skaisčiai žibančią, į visas puses spinduliuojančią Saulę. Ir kaip jis nustebo: padangė buvo visai juoda. Ne, ne mėlyna kaip žemėje. Žvaigždės spindėjo aiškiai. Jų buvo pilna visur, aplink Saulę ir toliau nuo jos. “Aha, — pagalvojo Rimi, — o Žibutė sakė, kad žvaigždžių nėra ten, kur yra Saulė”.

— Kiek čia daug žvaigždžių! Net prie pačios Saulės! Kodėl jų žemėje dieną nematyti? — paklausė Rimi kapitono Nakučio.

— Argi ne gražu, kai žvaigždės dieną šviečia? . . . — užuot atsakęs, pasigėrėjo kapitonas.

— O kodėl čia padangė tokia juoda, kaip anglis? — nenustojo klausinėjęs Rimi.

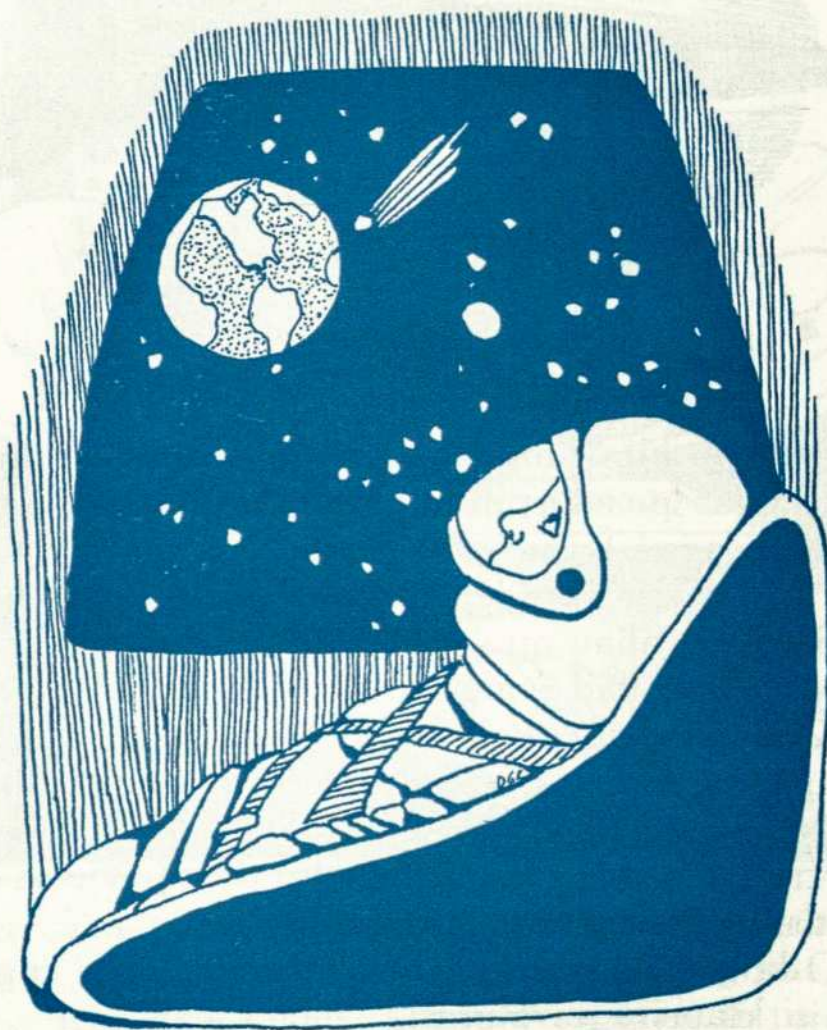

— Ar tu žinai, Rimi, kas yra atmosfera?

— Atmosfera yra oras. Ar ne?

— Taip, teisingai. Tai yra oras, kuriuo mes kvėpuojame ir kuris supa visą Žemės rutulį. Kai šviečia Saulė, tai oras prisipildo jos šviesos, ir tada žvaigždžių nematyti. Jų šviesa per silpna, kad galėtų pro Saulės šviesą prasi-skverbti. Bet čia mes esame aukščiau atmosferos. Čia jokio oro nėra, todėl žvaigždės galima matyti, nors ir Saulė šviečia.

— Tai dėl to, kad yra oras Žemėje, padangė ten mėlyna, o kur nėra oro, tai ji juoda. Dabar suprantu! — džiaugėsi Rimis.

Taip jiedu, besikalbėdami ir besižvalgydami pro langelius, skrido sau aplink Žemę, kol kontrolės centras pranešė, kad jau laikas leistis žemyn. Abu astronautai vėl susėdo į kėdes, užsisėgė diržus. Kapitonas Nakutis nulenkė žemyn kažkokią rankeną, pasigirdo vėl griausmas, ir raketa nėrė į Žemės atmosferą. Gal už kokio pusvalandžio pasiekė žemę, padarė didžiulį lanką aukštyn ir palengva, švelniai nusėdo į tą pačią vietą, iš kurios buvo pakilusi. Lygiai tarp tų pačių eglių.

Netrukus mechanikai atidarė duris, ir Rimis su kapitonu keltuvu nusileido žemyn. Paėjęs porą žingsnių, Rimis vėl pamatė ant žemės plunksną. Pakėlė ją, pasižiūrėjo į raketą, bet raketos jau nebebuvo. Jos vietoj stovėjo ta pati eglė. Niekur nebuvo matyti nei kapitono Nakučio, nei baltai apsirengusių mechanikų, ir astronautiniai Rimio drabužiai kažkur buvo pranykę. Tik eglės viršūnėje tupėjo baltas paukštis.

— Rimi, Rimi! — išgirdo užpakaly balsus. Atsisukęs pamatė atbėgančius tėvelį, mamą ir Žibutę.

— Kur tu, vaikeli, buvai? Mes tris dienas tavęs susirūpinę ieškojom, — ko neverkė pribėgus mama.

Berniukas stebėjosi, kodėl visi taip susirūpinę.

— Aš. . . aš. . . buvau astronautas. Aš skridau į erdvę, — ir parodė balta plunksna į eglę, kurios viršūnėj dar tebetupėjo baltas paukštis. Visi sužiūro į jį. O paukštis išskleidė savo didelius kaip erelio sparnus ir nuskrido tiesiai į Saulę.

— Aš žinau, kas yra šis paukštis, — tarė mama. — Tai angelas, kurs išpildo gerus vaikų norus. Jis tave saugojo kelionėj.

— Dabar tu tikrai būsi Lietuvos astronautas, — pridėjo tėvelis.

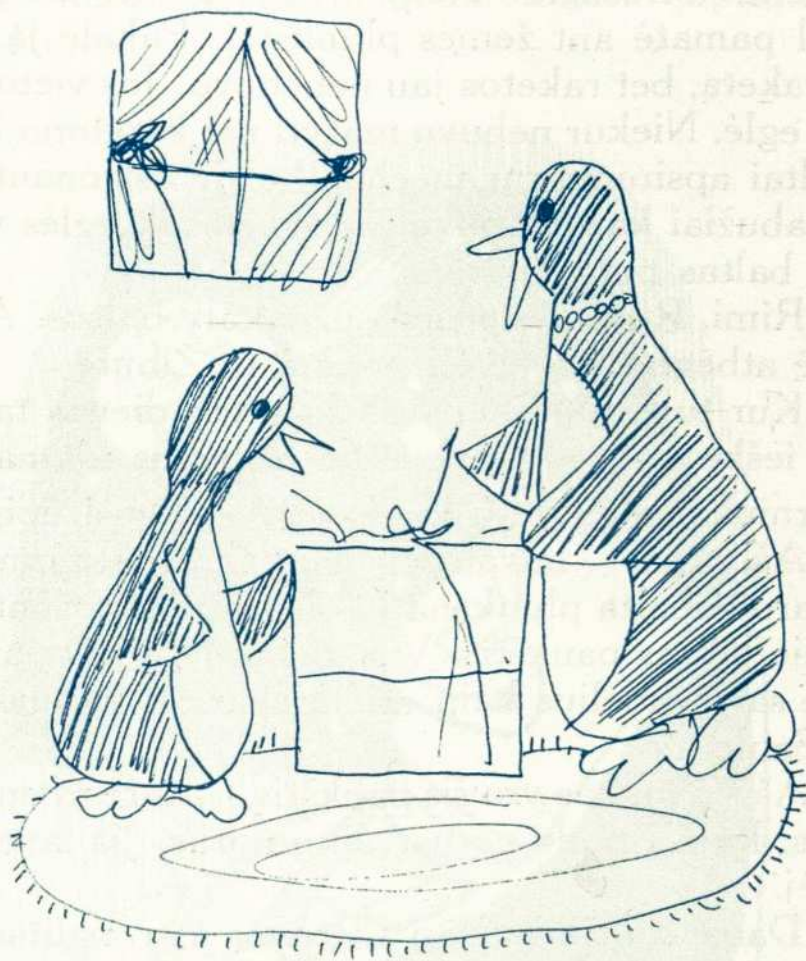
DIDELĖ DOVANA

Teta Audronė

— Cepelinai, tau šiandien paštininkas atnešė didžiulę dėžę iš Amerikos — iš Vilijos ir Kovo Bogutų. Prisimeni juos, ar ne?

— O taip, mamyte, žinoma kad prisimenu! Jau seniai jiems nerašiau laiško. Įdomu ką jie man atsiuntė?

— Atidaryk ir sužinosi, — šyptelėjo mama. — Tikrai dėžėje bus kas nors labai įdomaus.

Cepelinui užtruko atidaryti paslaptinę dėžę, nes ji buvo labai gerai suraišiota. — Kas čia? — klausė mamos Cepelinas, žiūrėdamas į vidų. — Kokia čia mašina? Aš niekados šitokios nemačiau. Ką reikia su ja daryti?

— Cepelinai, paašokino mama Pingvinienė, — ši mašina vadinasi kompiuteris. Aš paprašiau Vilijos ir Kovo kad jie tau išrinktų tinkamą ir atsiųstų. Su juo galėsi labai daug išmokti ir žaisti. Dabar negalėsi dejuoti, kad neturi ką veikti. Tiktai reikės palaukti, kol tėtė grįš, nes aš nelabai tikra, kaip jį reikia sudėti.

Kai tėtė grįžo namo, jie tryse kompiuterį sustatė ir įjungė. Net Žiemutei įdomu buvo žiūrėti į tokią keistą mašiną.

— Na, Cepelinai, atsisėsk prie kompiuterio ir aš tau parodysiu, kaip veikia. Nors man dar pačiam reikia daugiau išmokti apie juos, — mes darbe neseniai išigijom ir jau pradedu susigaudyti, kaip reikia naudoti. Gerai, ar pasiruošęs? Paspausk šitą raidutę.

Ir kaip nustebo Cepelinas, kai ekrane pamatė šituos žodžius:

LABAS CEPELINAI. TAU SIUNČIA LINKĖJIMUS IŠ ČIKAGOS VILIJA IR KOVAS. MUMS

ATRODO, KAD TAU LABAI PATIKS ŠITAS KOMPIUTERIS. MUDU VISĄ LAIKĄ IDOMIAUSIUS DALYKUS SU JUO DAROME. TU SURASI DĖŽĖJE PORĄ SPECIALIŲ PROGRAMŲ, KURIAS MUDU TAU PARUOŠĖM.

PARAŠYK MUMS, KAIP TAU PATIKS.

Cepelinas tikrai nežinojo ką galvoti. Jis niekad nebuvo kompiuterio matęs, ir visai negalėjo suprasti kaip tie žodžiai stebuklingai pasirodė ekrane. Tėvelis paaiškino Cepelinui, kad jo draugai įrašė tuos žodžius prieš atsiunčiant ir kompiuteris galėjo juos "atsiminti", paspaudus teisingas raidutes. Taip pat paaiškino Cepelinui, kad jis ir pats galės ir paveiksliukų nupiešti, ir pasakėlių parašyti. Kompiuteris galės jas atspausdinti, kai tik jis norės.

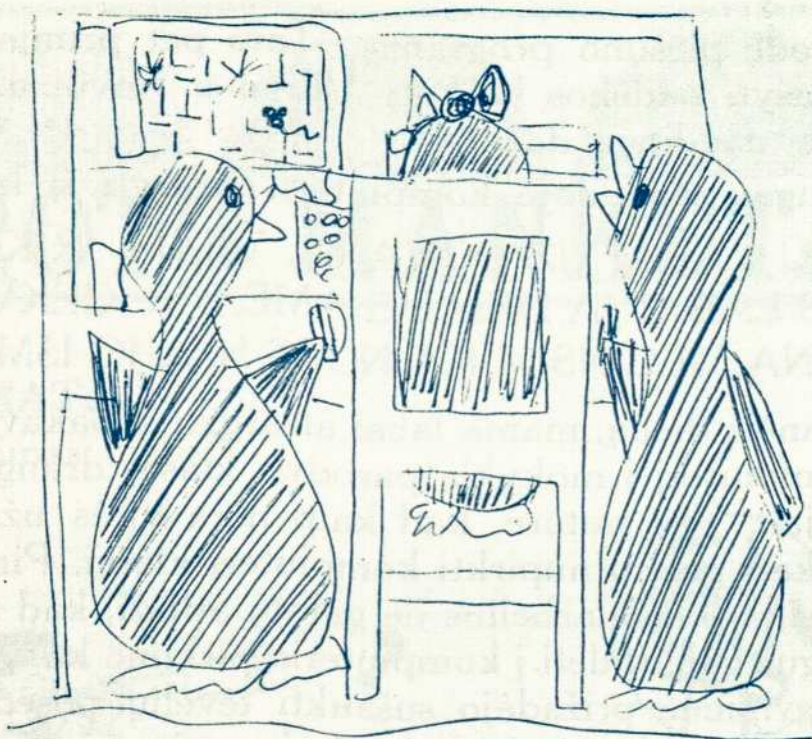
Jau Cepelinui pradėjo labai smalsu darytis, bet pirma paklausė, ar gali pasikviesti Leduką ir Snaigytę, kad pasidžiaugtų kartu su juo. Draugam atbėgus, visi trys atsėdo prie kompiuterio, ir ponas Pingvinas juos pamokė, kaip reikia įrašyti, ištrinti, atspausdinti. Kada pingvinukai susipažino, kaip kompiuteris veikia, tėvelis parodė jiems disketes, kurias Vilija ir Kovas kartu su kompiuteriu atsiuntė.

— Šitokios programos jau paruoštos. Jas reikia tiktai įdėti į šią vietą, ir žiūrėti, kas ekrane parašyta. Pats kompiuteris pasakys, ką reikia toliau daryti. . . Gerai, pasiruošę? Leduk, įdėk atsargiai į teisingą vietą šią disketę. Gerai, šitaip. Snaigyte, tu paspausk šią raidutę. Dabar žiūrėkite kas bus!

Ekrane pasirodė: SKAIČIŲ ŽAIDIMAS. SUSKAIČIUOKITE DALYKUS EKRANE. PASPAUSKITE TEISINGĄ NUMERĮ. Ekrane sumirgėjo penki pingvinai.

— Aš galiu suskaičiuoti! — visi trys sušuko kartu.

Snaigyte paspaudė numerį "5". Ekrane pasirodė žodžiai: LABAI GERA! AR GALI SEKANTĮ IŠSPRĘSTI? Ekrane vėl pasirodė 10 pingvinukų. Cepelinas suskaičiavęs paspaudė "9". Ekrane pamatė šiuos žodžius: PAMĖGINK DAR KARTĄ. Cepelinas šį kartą paspaudė "10" ir buvo pagirtas už teisingą atsakymą. Draugai labai smagiai praleido pusvalandį, sprendami skaičių uždavinius. Tada išbandė kitas programas: spalvų žaidimą, raidžių žaidimą, erdvės pelių gaudymo žaidimą (tai jiems labai patiko).

— Eikite užkasti priešpiečių — pakvietė mama. — Galėsite pavalgę toliau žaisti su kompiuteriu.

Bevalgydami žuvines dešreles, Cepelinas, Snaigyte ir Ledukas linksmi kalbėjo apie kompiuterį ir kaip smagiai galės laiką praleisti, išmėgindami visus žaidimus ir savo programas įrašydami. Pavalgę, padėkojo už priešpiečius ir bėgte grįžo prie naujausio "žaisliuko". Šį kartą

tėtė parodė piešimo programą. Taip pat priminė, kad turi parašyti padėkos laiškutį Vilijai ir Kovui už tokia įdomią ir naudingą dovaną.

Draugai panaudojo kompiuterį parašyti šį laiškutį:

AČIŲ LABAI UŽ DOVANĄ, VILIJA IR KOVAI.
MES LABAI JA DŽIAUGIAMĖS, IR KIEKVIENĄ
DIENĄ MĖGINSIM KĄ NORS NAUJO IŠMOKTI.

Sekančią dieną, mama labai atsargiai supakavus, nuvežė kompiuterį į mokyklą parodyti klasės draugams ir mokytojai. Visi nutarė, kad kaip nors turės užsidirbti pinigų, kad galėtų nupirkti kompiuterį klasei. Pingvinukai tarėsi, kokius darbelius jie galėtų atlikti, kad uždirbtus pinigus galėtų dėti į kompiuterio pirkimo kasą. O po-
nia Pingvinienė prižadėjo sušaukti tėvelių posėdį pasitarti, kaip jie galėtų prisidėti prie kompiuterio fondo.

PROTO MANKSTA

I. KĄ MATAI?

Ką Rimas mato?

1. Padidina mažus daiktus: .....SKOPAS
2. Priartina tolimus daiktus: .....SKOPAS
3. Parodo daiktus už tiesioginio
stebėjimo punkto: .....SKOPAS

II. KAS KĄ VAIRUOJA?

LĖKTUVĄ —
AUTOMOBILĮ —
ERDVĖLAIVĮ —

L — — — — —

Š — — — — —

A — — — — —

III. SURASK!

(*Paruošė Kristina Sakutė, 11 m., V. Kudirkos lit. mokykla Otavoje.*)

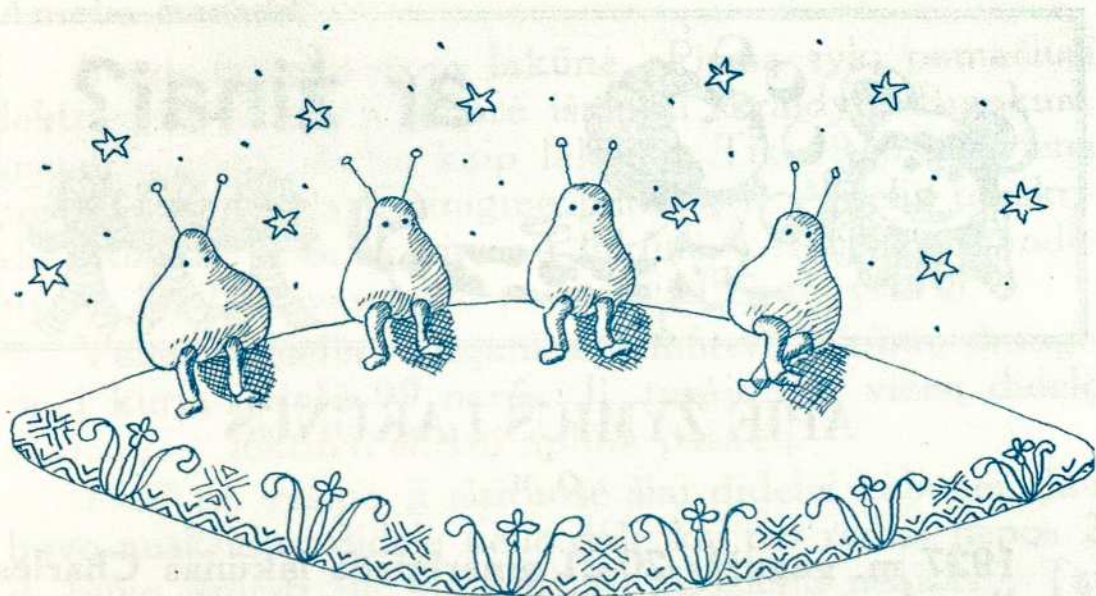
Kvadrato surask žemiau surašytus žodžius. Jie įrašyti įvairiai: lygiagrečiai, statmenai, įžambiai. Juos gali skaityti: iš viršaus žemyn, atvirkščiai ir įstrižai.

ŽMONĖS -- ŠIRDIS -- PASAKA -- VASARA --
VARDAS -- ŽIEMA -- NAMAS -- GAMTA --
LEDAS -- ŽODIS -- BALTAS -- JUODAS --
GĖLYTĖ -- RASTAS -- DUOBĖ -- KATĖ --
LIETUVA -- SNIEGAS -- UODAS

Kurio žodžio negali rasti?

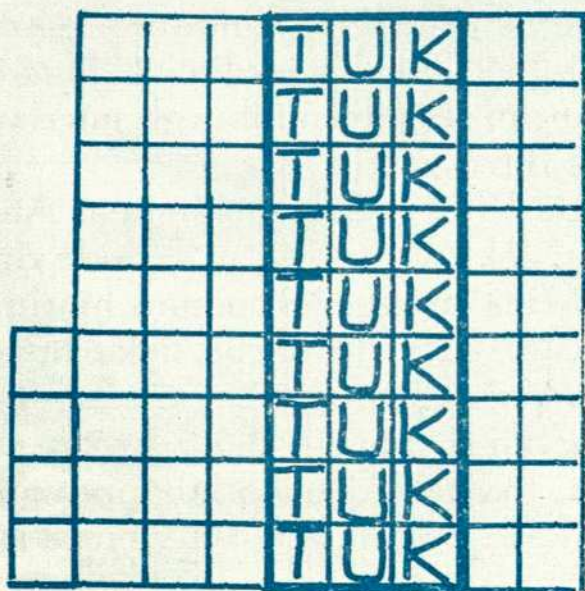

IV. TUK-TUK!

TUK-TUK planetos gyventojai turi problemą. Jie daugiau žodžių nemoka — tik **tuk-tuk**. Tačiau yra daug žodžių, kurie turi raides TUK. Apačioj surašytos raidės tau padės sudaryti tų žodžių pradžią, o galas visų tas pats.

TEPDEGMYGSEGPEŠMEGZNYKŠPIEŠPLAK

ar žinai?

APIE ŽYMIUS LAKŪNUS

O. M.

1927 m. gegužės 20-21 amerikietis lakūnas Charles Lindburgh vienas perskrido Atlantą ir laimingai pasiekė Paryžių. Tai buvo pirmas transatlantinis skrydis. 1937 metų vasarą lakūnė Amelia Earhart bandė skristi aplink pasaulį, bet žuvo kažkur Ramiajame vandenyne. Tarp šių dviejų istorinių skrydžių, reikia paminėti ir mūsų lietuvių lakūnų skrydį 1933 m. Darius ir Girėnas liepos 15-16 d. sėkmingai perskrido Atlantą, bet žuvo Vokietijoje. Visi šie lakūnai skrido iš Jungtinių Amerikos Valstybių.

Charles Lindburgh

Savo karjeros pradžioje Lindburgh skraidė vienas — todėl jį ir praminė "vienišu ereliu" ("lone eagle"). Prieš savo transatlantinį skrydį Lindburgh jau daug buvo skraidęs, jo darbas buvo vežti paštą.

Kai jis vedė 1929 metais, jo žmona, Anne Lindburgh išmoko valdyti lėktuvo radiją ir skraidė drauge. Jie abu skrido tūkstančius mylių, ieškodami naujų oro kelių keleiviams ir paštą vežti. Jų darbo dėka buvo įkurta Pan-American oro pašto bendrovė.

Anne Lindburgh parašė daug knygų apie savo keliones su vyru. Jos dažnai buvo labai pavojingos. Kartais jie turėjo nusileisti negyvenamose vietose ir nakvoti savo lėktuve.

Amelia Earhart

Ji yra žymi moteris lakūnė. Pirmą sykį pamačiusi lėktuvą 1917 m., ji nutarė išmokti skraidyti. Išmokusi, negalėjo gauti darbo kaip lakūnė. Tik 1928 m. viena turtinga ponija davė piniginę paramą ir Amelia perskrido Atlantą. Ji buvo pirmoji lakūnė, perskridusi vandenyną. Jos lėktuvas buvo pavadintas Draugystė.

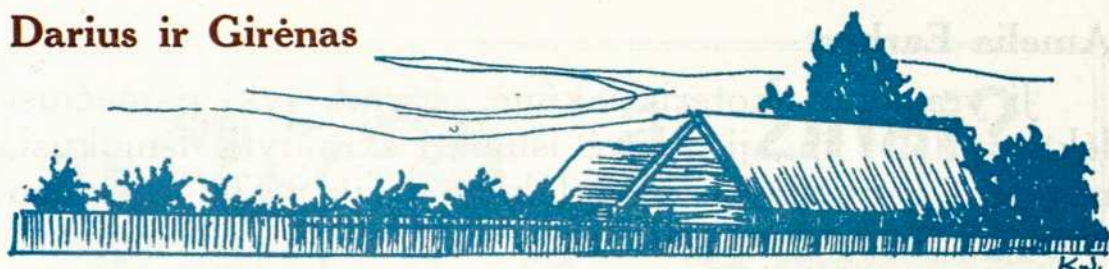
Vėliau Amelia suorganizavo moterų lakūnių draugiją, į kurią įsirašė 99 narės. Ji turėjo dar vieną didelę svajonę — lėktuvu skristi aplink pasaulį.

1937 m. vasarą ji išsiruošė šiai didelei kelionei. Jau buvo nuskridusi didelę kelio dalį, kai per radiją liepos 2 d. buvo išgirsti šie jos žodžiai: “pozicija neaiški”. Tai buvo paskutinis jos pranešimas. Manoma, kad ji žuvo kur nors Ramiajame vandenyne, nors lėktuvo likučiai iki šios dienos nėra rasti.

Darius ir Girėnas

Darius ir Girėnas abu buvo gimę Lietuvoje. Jauni su tėvais emigravo į Ameriką. Abu domėjosi aviacija ir abu tarnavo Amerikos kariuomenėje.

Dariaus šeima pradžioje gyveno New Jersey, o paskui persikėlė į Čikagą. Steponas Darius buvo geras sportininkas. Jis dažnai lankydavosi aviacijos pirmūnų brolių Wright krautuvėje ir ten gavo pasiuntinio darbą.

Darius 1927 m. matė Lindburgh sutikimą Paryžiaus aerodrome. Grįžęs į Čikagą, susipažino su Stasiu Girėnu ir paskraidė jo lėktuvu. 1928 m. jis su kitu draugu įsteigė aerodromą ir aviacinę bendrovę South Bend, Indiana. Jos tikslas buvo skraidinti keleivius, prekes ir paštą.

Stasys Girėnas mokėsi Čikagoje, paskui gavo šoferio darbą. Skraidyti išmoko 1924 m. 1931 m. jis gavo transporto piloto leidimą, o lėktuvo mechaniko leidimą jau turėjo.

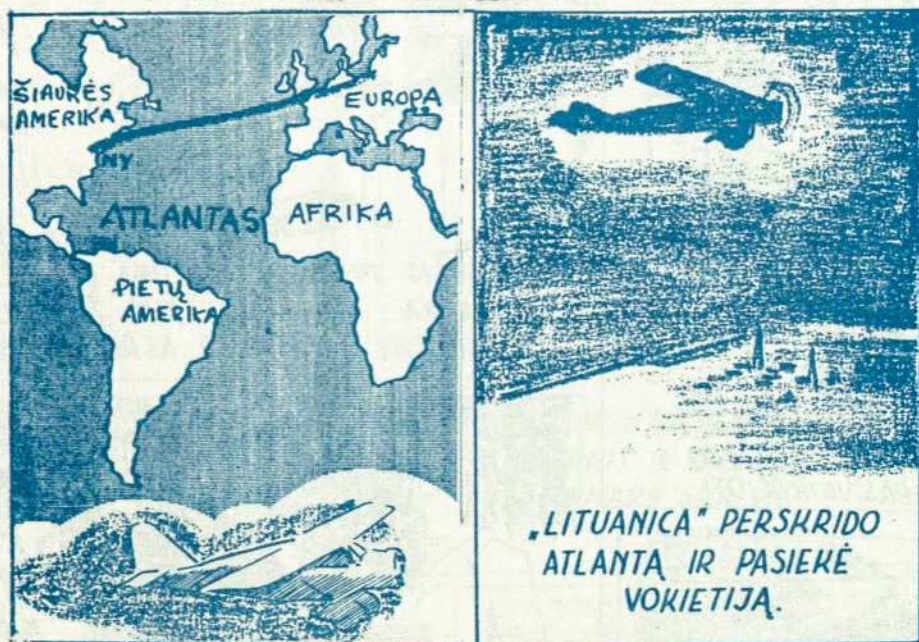
1932 m. birželio mėnesį Darius ir Girėnas nusipirko lėktuvą ir pradėjo jį ruošti transatlantinei kelionei. Lėktuvui vardą **Lituanica** sugalvojo Antanas Vaivada. Amerikos lietuviai savo lakūnams suorganizavo piniginę paramą.

Lėktuvas buvo perstatytas Laird dirbtuvėse už 3,250 dol. Jam buvo įdėtas ir naujas motoras Wright brolių "Whirlwind" tipo. Lėktuvas galėjo nuskristi 6000 mylių ir ore išbūti 52 valandas.

Darius ir Girėnas išskrido iš New Yorko liepos 15 d. Jie laimingai perskrido Atlantą, nors sutiko didelę audrą. Liepos 16 d. naktį Kauno aerodrome lakūnų laukė apie 25 tūkstančiai žmonių. Nesulaukė.

Žinia apie nelaimę pasiekė Kauną iš Berlyno tik liepos 17 d., 1:15 valandą popietų. Kadangi **Lituanica** neturėjo radijo, ilgiau užtruko sužinoti, kas atsitiko. Mat, tais laikais priimtuvas-siųstuvas buvo brangus ir sunkus instrumentas.

Kai **Lituanica** nukrito liepos 16 d. naktį, ji jau buvo nuskridusi 3,984 mylias ir buvo tik 404 mylių nuo Kauno. Lėktuvas nukrito miške, netoli Soldino miestelio, apie 70 mylių į šiaurę nuo Berlyno. Į miškelį atėjusios grybauti moterys rado sudužusį lėktuvą ir lakūnus. Jos pranešė apie nelaimę.

Iki šios dienos nėra aišku, kodėl **Lituanica** nukrito. Vieni spėlioja, kad gal dėl blogo oro. Kiti mano, kad gal lėktuvas buvo pašautas. Nėra tikrų įrodymų.

Lietuvoje, netoli Anykščių, Dariaus ir Girėno portretai yra iškalti Puntuko akmenyje. O Amerikoje, jiems pastatytas paminklas Čikagoje, Marquette Parke.

IR LAKŪNAI, GERŲ LIETUVIŲ
REMIAMI, PABAIGĖ STATYTI
LĖKTUVĄ. JI PAVADINO
„LITUANICA“

VIENĄ DIENĄ
DARIUS IR GIRĖNAS
NUTARĖ SKRISTI.

JIE ATŠISVEIKINO
SU VISAIS.

IR „LITUANICA“
PAKILO Į ERDVES.

KAUNO AERODROME
SUSIRINKUSI DIDŽIULĖ
MINIA ŽMONIŲ LAUKĖ
DARIAUS IR GIRĖNO.
PRAILGUS LAUKTI,
MINIA DAINAVO:
„ATSKREND SAKALĖLIS
PER ŽALIĄ GIRELĘ...”

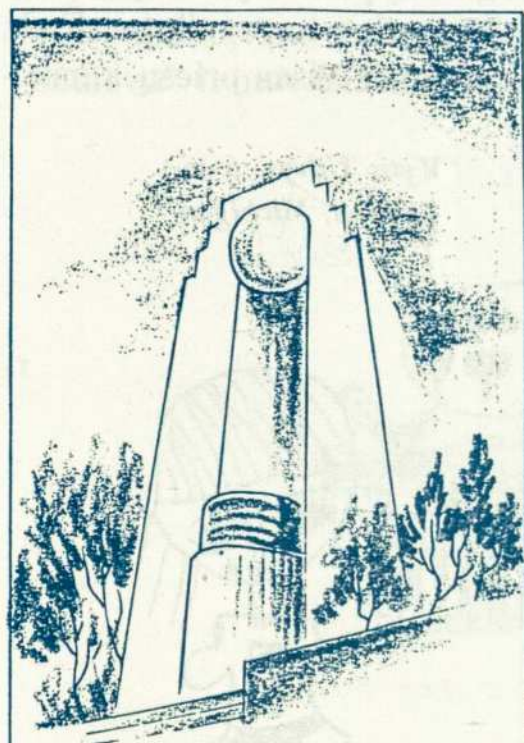
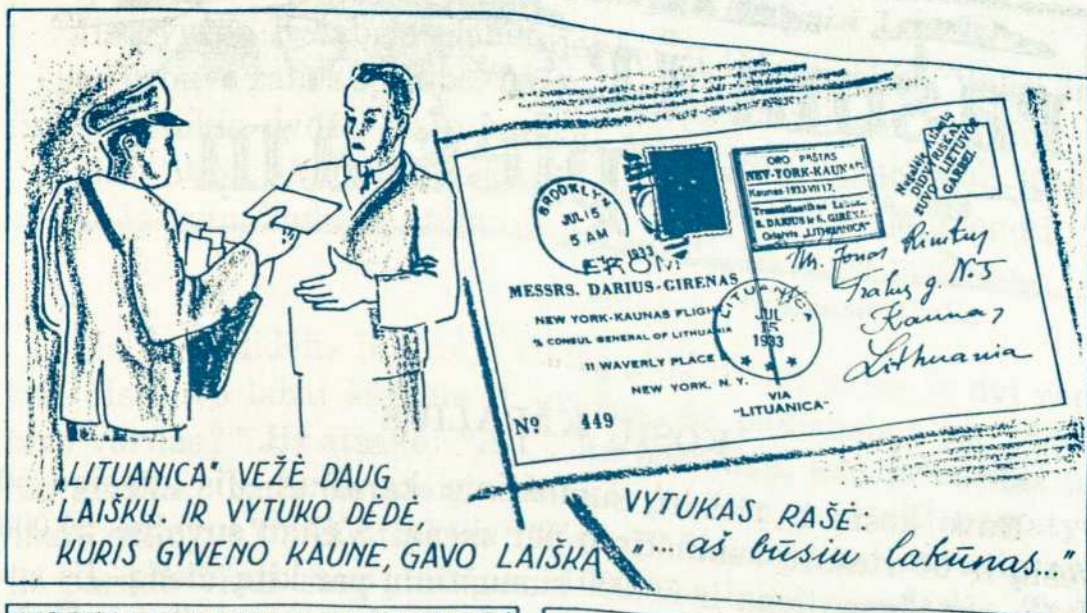

IR IŠSISKIRSTE NESULAUKĖ,
SKAUDAUS NUJAUTIMO
KUPINI.

IR NEAPSIRIKO.
SOLDINO MIŠKE,
PRIE SUDUŽUSIOS
„LITUANICOS”
STOVĖJO MIRTIES ANGELAS.

VISI LIETUVIAI LIŪDĖJO DRASIŲJŲ LAKŲNŲ. JŲ ATMINIMUI AMERIKOS LIETUVIAI PASTATĖ GRAŽŲ PAMINKLĄ, ČIKAGOJE.

KAS METAI ČIA ĮVYKSTA IŠKILMĖS. ŽMONĖS SUSIRENKA PAGERBTI DARIAUS IR GIRĖNO, PASIAUKOJUSIŲ TĖVYNĖS GARBEI.

KOŠIŲ KARALIUS

Buvo košių ir riešutų sumuštinių karalius. Jis suvalgė 50 košių ir 50 riešutų sumuštinių per dieną. Vėliau suvalgė 50,000 košių per vieną dieną ir 50,000 sumuštinių per kitą dieną. Jis sustorėjo ir išsipūtė kaip burbulas. Nebetilpo savo pilyje. Tada nugriovė visą pilį. Išaugo į milžiną. Sumušė visas priešų kariuomenes. Tada pats susprogo.

*Vytis Udrys, 6 m.
Jackson, Michigan*

*Mano draugas.
Vytis Udrys, 6 m.
Jackson, MI*

*Mergaitė.
Kristina, 6 m.
Lietuva*

AŠ MAČIAU ERDVIŲ GYVŪNĄ...

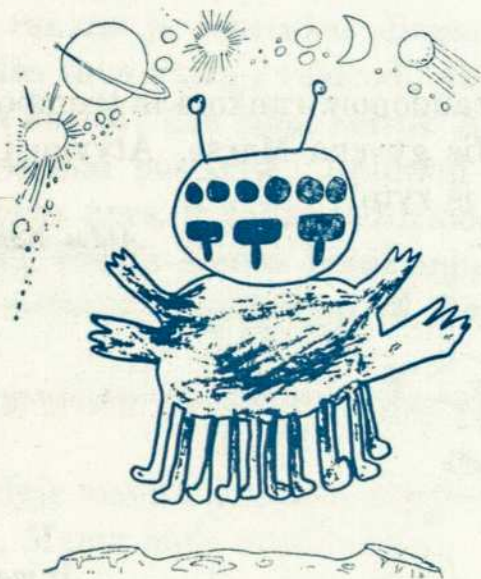
Parašė ir nupiešė Maironio lit. mokyklos mokiniai Toronte.

Jis gyveno Kalabrio planetoje, bet ji lūžo pusiau. Valgė lapus ir buvo žalios spalvos. Turėjo 6 akis, 4 rankas ir 10 kojų. Jis buvo tokio dydžio kaip namas. Aš su juo pažaidžiau. Kada naktis atėjo, aš neturėjau kur jį padėti, tai jis turėjo miegoti kieme. Iš ryto, kada aš atėjau jį pažadinti, jis buvo negyvas.

Vincentas Liačas

Jis buvo didelis ir turėjo rudas akis ir dvi kojas ir dvi rankas. Jis buvo labai švelnus ir gražus. Aš paklausiau jo: "Koks tavo vardas?" Jis atsakė: "Alf". Aš pasakiau, kad jo vardas labai gražus. Tada jis staiga pasakė: "Ar tu nori eiti pamatyti mano draugus?" Aš atsakiau: "Gerai". Kai mes ten nuvažiavom, jis parodė visus savo draugus. Jie buvo labai mandagūs. Tada aš priminiau, kad man reikia važiuoti namo. Aš jam pasakiau "Sudievu" ir nuvažiavau namo.

Raminta Slapšytė

*Vincento Liačo
erdvių gyvūnas.*

Jis buvo mėlynos spalvos. Jis turėjo raudonas akis, žalias rankas ir geltonas kojas. Erdvių gyvūnas buvo tokio dydžio kaip žmogus. Jis valgė tikrai peles. Jis gyvena po vandeniu. Jis atvyko į žemę ir gazdino meškėnus.

Aras Paškus

Jis buvo atvykęs iš Klomakso. Buvo žalias ir turėjo dvi akis, keturias rankas ir dvi kojas. Jis valgė tik M ir M saldinius. Jis atvyko į žemę liepos 4, 1979 metais. Ir jis kalba lietuviškai. Man pasakė "Labas".

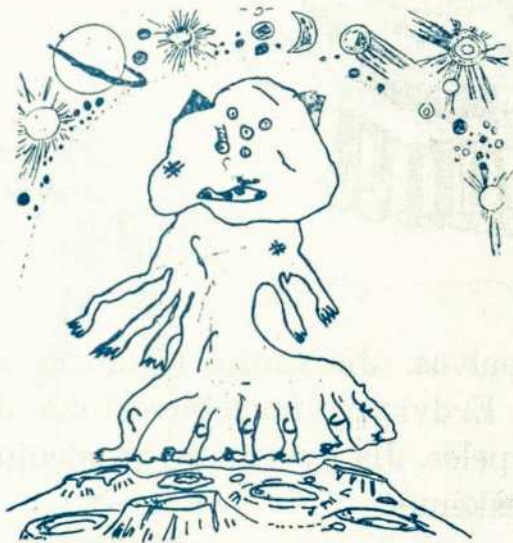
Tanya Coyle

*Ši erdvių gyvūnų
nupiešė
Tanya Coyle*

Jis buvo žalias su raudonom rankom ir trumpom kojom. Jis valgė tiktai akmenis. Jis gyvena Marse. Atvyko į žemę erdvėlaiviu septintą valandą iš ryto.

Aidas Batūra

*Ar manai, kad
Lina Sapijonytė
tikrai matė
ši gyvūnų?*

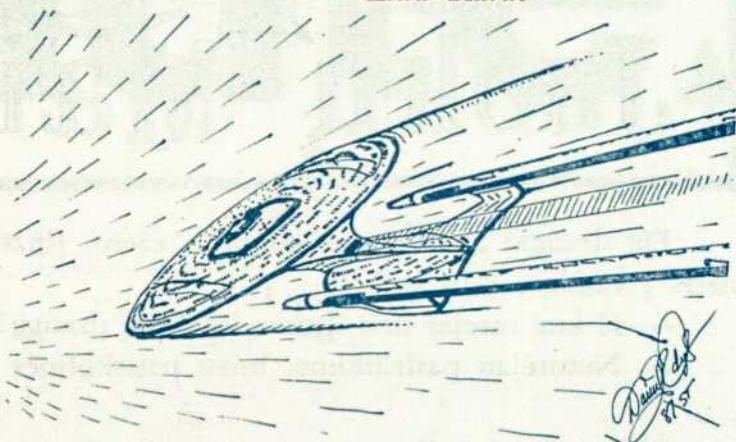

Jis buvo iš mėnulio. Buvo raudonos spalvos su mėlynom akim. Jis atėjo su draugu, nes norėjo daug prisivalgyti. Jis valgo karves.

Lina Karas

Piešė

*Darius Udry
Jackson, Michigan*

STEBUKLINGAS VEIDRODIS

Vieną šaltą žiemos rytą Rimas atsikėlė anksti ir nuėjo valyti dantis. Laikydamas šepetėlį rankoje, Rimas pažiūrėjo į veidrodį ir pasakė:

— Tu esi gražus ponas.

Staiga iš rankos jo šepetukas dingo. Rimas priėjo arčiau pažiūrėti ir įkišo savo galvą į veidrodį. Jis paklausė:

— Kas čia darosi? Čia labai keista. Aš esu veidrodyje.

Vaizdas visiškai pasikeitė. Aplinkui Rimas matė mėlynus medžius, raudonas upes, ir žalias beždžiones. Jis priėjo pažiūrėti į tas beždžiones. Staiga šimtas beždžionių jį pagriebė ir nunešė į tokį mėlyną namą ir ruošėsi jį virti. Rimas išsoko iš puodo ir pradėjo bėgti...

— Rimai, greičiau valyk dantis. Jau laikas į mokyklą, — ragino mama.

— Veidrodyje mačiau mėlynus medžius ir žalias beždžiones! — tarė Rimas. Mama buvo nustebusi.

Rimas sugrįžo ir pradėjo ieškoti šepetuko. Staiga geltonas kiškis išsoko iš veidrodžio ir padėjo Rimui ieškoti šepetėlio. Žalia beždžionė perbėgo skersai veidrodį, sustojo porai sekundžių, pažiūrėjo į Rimą ir, tyliai nusijuokusi, nubėgo.

Rimas Putrius

K. Donelaičio lit. mokykla Čikagoje

Juokų Maišelis

Du draugai čiuožia ant užšalusio ežero. Įlūžta ledas ir vienas draugas neria į vandenį kito gelbėti.

- Iš kur turėjai tiek drąsos išgelbėti draugą?
- Neturėjau pasirinkimo, buvo pasiskolinęs mano pačiūžas.

Mama moko vaiką:

- Jonuk, ne taip laikai duonos riekę. Juk sviestuota pusė žiūri žemyn.
- Koks skirtumas, mamyte? Atkandu abi puses...

Rima susitinka Liną:

- Kaip sekasi gydytis nuo slogos?
- Gydytojas liepė išgerti stiklą sunkos po karštos vonios.
- Ar tai padėjo?
- Kad vonioj labai daug vandens. Kai išgeriu, sunka netelpa.

Mokytoja tikrina namų darbus šeštadieninėje:

- Nesuprantu, Sauliau, kaip vienas asmuo galėjo tiek klaidų pridaryti.
- O, tai ne vieno asmens darbas. Tėvelis man padėjo.

Mama prie stalo:

- Jurgiuk, suvalgyk visus špinatus, kad dantys būtų stiprūs.
- O kodėl, mamyte, seneliui jų nedavei?

Mokytojas dalina patikrintus vaikų rašinius:

- Jone, tavo rašinys apie šunį žodis į žodį toks pats, kaip tavo sesutės.
- Mes rašėme apie tą patį šunį, ponio mokytoja.

Kalbasi Lilė ir Milė:

- Ar tu turi sportininkų savo šeimoje?
- O taip. Mano brolis jau penkti metai plaukia.
- Ar žinai, kur jis dabar yra?...